

Sygn. akt V KO 95/16

POSTANOWIENIE

Dnia 26 stycznia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska

w sprawie D. J.

oskarżonego z art. 212 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 26 stycznia 2017 r.

wystąpienia Sądu Rejonowego w J. z dnia 10 listopada 2016 r., sygn. akt II K (...),

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L.

UZASADNIENIE

Opisany postanowieniem Sąd Rejonowy zwrócił się do Sądu Najwyższego o rozważnie przekazania sprawy prowadzonej przeciwko D. J. do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w L. W uzasadnieniu wystąpienia wskazano na zły stan zdrowia oskarżyciela prywatnego K. Ł., uniemożliwiający mu stawiennictwo na rozprawach przed Sądem Rejonowym w J.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Przedłożona inicjatywa występującego Sądu okazała się uzasadniona. Ustalony przez biegłego sądowego stan zdrowia oskarżyciela prywatnego faktycznie uniemożliwia mu udział w postępowaniu, o ile prowadzone byłoby ono w siedzibie Sądu Rejonowego w J. Należy zatem uznać, że byłoby to sprzeczne z dobrem wymiaru sprawiedliwości (art. 37 k.p.k.), skoro prowadzenie tego postępowania z udziałem oskarżyciela jest możliwe, tyle że przed innym sądem – sądem miejsca jego zamieszkania.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie wskazywano, że kryterium „dobra wymiaru sprawiedliwości”, uzasadniające korzystanie z właściwości delegacyjnej na podstawie art. 37 k.p.k., przejawia się nie tylko w realnym zagrożeniu obiektywizmu w orzekaniu o odpowiedzialności karnej, lecz także w równie realnym zagrożeniu sprawnego i szybkiego przeprowadzenia postępowania sądowego, realizującego ustawowy postulat rozpoznania sprawy w rozsądnym terminie. Pogląd ten, rzecz jasna, w niczym nie modyfikuje jednolitego stanowiska, wyrażanego w odniesieniu do wszelkich przesłanek przyjmowanych jako źródło zagrożenia dla wskazanego wyżej dobra, że przepis art. 37 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, a co za tym idzie, ma on zastosowanie tylko do szczególnych sytuacji, co do których faktycznie nie sposób zaaprobować stanu, jaki wiąże się z pozostawieniem sprawy pod osądem właściwego sądu.

W tym właśnie obszarze mieści się zapewnienie efektywnej realizacji prawa uczestniczenia i aktywnego brania przez pokrzywdzonego udziału w procesie, w którym rozpatrywana jest sprawa przestępstwa popełnionego na jego szkodę. O ile pokrzywdzony wykazuje wolę brania udziału w postępowaniu, w szczególności jako oskarżyciel prywatny, nie ma podstaw do odmówienia mu realizacji jego uprawnień, możliwej tylko przy odstępieniu od ogólnej właściwości miejscowej sądu. W niniejszej sprawie uzasadnione powody związane z stanem zdrowia oskarżyciela nakazują tak uczynić. Nie narusza to też praw oskarżonego, skoro wchodząca w grę ewentualność zawieszenia postępowania ze względu na stan zdrowia oskarżyciela prywatnego, uniemożliwiający mu udział w rozprawie (art. 22 k.p.k.), utrzymywałaby zarazem stan oskarżenia, bez możliwości uzyskania przez oskarżonego jakiegokolwiek (także obejmującego aktualne badanie przesłanki przedawnienia karalności zarzucanych czynów) korzystnego dlań rozstrzygnięcia.

Kierując się zatem przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

r.g.